

TẬP 24

HỒI 239

Ly Biệt

Bên dưới Thanh Vân Sơn.
Ngoài thành Hà Dương.
Cổ đạo hoang vắng.

Chu Nhất Tiên vẫn cầm lá phướn hình tiên nhân chỉ lộ múa may trong gió như trước, nghênh ngang đi trên cổ đạo. Đi song song với lão là Quỷ Lệ. Sau lưng là Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân.

Bốn người chậm rãi bước đi, càng lúc càng xa rời Hà Dương thành. Tiểu Hoàn nhìn vào tấm lưng rộng của Quỷ Lệ, thần tình trên mặt có vẻ cổ quái, mấy lần muốn nói nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không kìm nén được, bước lên mấy bước, kéo kéo tay áo hắn.

Con khỉ Tiểu Hôi ngồi trên vai Quỷ Lệ kêu lên chí chí, rồi quay lại nhe răng cười với Tiểu Hoàn, không hiểu tại sao, khi bị con khỉ nhỏ nhìn chăm chăm, hai má nàng bỗng đỏ ửng lên. Giây lát sau, Quỷ Lệ cũng quay lại, nhìn thần tình của hắn vẫn lạnh lẽo cô liêu như trước, nhưng so với tình cảnh khi bọn họ gặp nhau trong Hà Dương thành thì đã khá hơn rất nhiều rồi.

Hắn nhìn Tiểu Hoàn, nở một nụ cười ấm áp: "Có chuyện gì?"

Trước nụ cười này của hắn, dũng khí có được khi nãy của Tiểu Hoàn đột nhiên tiêu biến, nhất thời ngớ người ra. Chu Nhất Tiên đi bên cạnh nhìn thấy, thì liên tục lắc đầu. Cả Dã Cẩu đạo nhân phía sau, sắc mặt dường như cũng cơ hồ như cũng không được dễ chịu lắm. "Khẹc khẹc khẹc...", đúng vào lúc khó xử nhất này, con khỉ nhỏ Tiểu Hôi chợt bật cười khanh khách. Hai má Tiểu Hoàn càng đỏ hơn, lừ mắt lườm nó một cái, có điều Tiểu Hôi tự nhiên chẳng hề để ý đến ánh mắt của nữ tử này, ngược lại, nó còn bắt chước, ba con mắt cũng cùng lúc trợn lên trừng trừng nhìn Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn kêu lên một tiếng kinh hãi, lùi lại một bước. Tục ngữ nói song quyền nan địch tứ thủ, xem ra mắt cũng hết như vậy, cho dù là người đối nhân với một con khỉ,

nhưng chỉ cần con khỉ ấy có thêm một con mắt, quá nửa là mình không thể thắng nó được.

Tiểu Hôi lấy làm cao hứng, nhảy lên từng tưng, chút nữa thì nhấn lộn khỏi vai Quỷ Lệ, lúc lộn người lên, còn le lưỡi làm mặt quỷ trên Tiểu Hoàn một bận. Tiểu Hoàn cũng bĩu môi xì một tiếng với con khỉ nhỏ tinh nghịch. Tuy có hơi trẻ con, song hành động này của nàng đã làm sự lúng túng vô hình khi nãy được hóa giải. Chỉ nghe nàng đằng hán một tiếng, nhưng không nhìn vào Quỷ Lệ, ánh mắt nhìn ra phía xa xa, nhẹ giọng nói: "Huynh, huynh dự định sẽ đi đâu?"

Quỷ Lệ trầm mặc giây lát rồi nói: "Thực lòng, bản thân ta cũng không biết. Mấy ngày nay được tiền bồi mở đường, tuy ta vẫn còn đau lòng vì cái chết của sư phụ sư nương, nhưng cũng đã nhìn thấu rồi. Chỉ hận mình không thể tận chút hiếu tâm với hai vị lão nhân gia."

Chu Nhất Tiên thở dài nói: "Người nói như vậy có nghĩa là trong lòng vẫn chưa thật sự thông suốt. Có điều người ta chẳng phải cỏ cây, có lúc dù biết là đó là đạo lý, nhưng con tim cũng không thể tuân theo sự mách bảo của lý trí được. Chuyện này không thể trách người, có điều người chết cũng đã chết rồi, người cũng không cần phải quá đau thương, nếu không sư phụ sư nương người ở trên trời có linh, cũng sẽ không được an lòng đâu. Hãy nghĩ nhiều đến tương lai của mình thì tốt hơn."

Quỷ Lệ gật gật đầu, trầm ngâm giây lát, gương mặt thoáng hiện vẻ hoang mang, rồi nở một nụ cười buồn bã: "Mười năm nay, ta bôn ba lưu lạc, cũng chỉ là vì cứu một người mà thôi, nhưng đã có mấy cơ hội mà lần nào cũng thất bại thảm hại, trời đất rộng bao la nhưng ta thì thật sự thúc thủ vô sách rồi."

Sắc mặt Chu Nhất Tiên hơi biến đổi, ánh mắt nhìn qua phía Tiểu Hoàn, cơ hồ như do dự gì đó, sau đó mới chậm rãi nói: "Tao ngộ của người, ta cũng biết được mấy phần, còn về Bích Dao cô nương đó..."

Quỷ Lệ giật mình chấn động, vội quay người lại nôn nóng nói: "Tiền bối, lẽ nào người có cách gì..."

Trong lúc kích động, cả giọng nói của hắn cũng trở nên run run.

Tiểu Hoàn có chút ngạc nhiên, nhìn sang phía Chu Nhất Tiên, nhưng chỉ thấy lão ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Lão phu cũng vô phương thôi."

Tiểu Hoàn không nén nổi quay sang nhìn Quỷ Lệ hỏi: "Huynh... vị Bích Dao cô nương đó thế nào rồi?"

Quý Lệ im lặng, chưa kịp lên tiếng trả lời thì Chu Nhất Tiên đã lừ mắt lườm Tiểu Hoàn một cái, xẵng giọng mắng: "Tiểu hài tử thì biết gì, đừng lảm mồm!"

Tiểu Hoàn giật mình kinh ngạc, Chu Nhất Tiên xưa nay nhiều tuổi nhưng tính tình rất trẻ con, tuy thường ngày hay đùa cợt với nàng, cái cợt mắng mỗ là chuyện thường xuyên, song nghiêm túc thế này quả thực là vô cùng hiếm, nên nhất thời chỉ biết ngẩn người ra không phản ứng gì.

Quý Lệ thở dài một tiếng, sắc mặt buồn rầu ủ ê.

Trong mắt Chu Nhất Tiên ẩn hiện một thần tình rất phức tạp, đột nhiên vẫy tay nói với Quý Lệ: "Người ra kia, ta có chuyện muốn nói riêng với người."

Nói đoạn, lão tách ra khỏi Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân, đi sang mé đường. Quý Lệ hoang mang nhìn theo, rồi cũng chậm rãi cất bước đi sau lưng lão. Tiểu Hoàn lúc này mới giật mình hồi tỉnh, quay ra chỉ thấy hai người đã đứng ở cách xa một đoạn, Chu Nhất Tiên nhíu mày, thấp giọng nói gì đó với Quý Lệ, còn Quý Lệ thì cúi đầu lắng nghe Chu Nhất Tiên thì thầm, thần tình cũng từ từ biến đổi, đầu tiên là kinh ngạc, song đó là hoang mang lẫn với hy vọng, nhưng rõ ràng là phần hy vọng này không được lớn lắm, sắc diện của hắn lại dần dần chìm đắm. Chu Nhất Tiên vẫn nói không ngừng, nhìn dáng vẻ như là một bậc tiền bối đang dài dòng giảng giải cho hậu sinh tiểu bối chuyện gì đó vậy.

Tiểu Hoàn bĩu môi, lửa giận dâng lên trong lòng mà không hiểu vì sao, nàng hất chân đá mạnh vào một hòn đá nhỏ dưới chân, hòn đá bay lên, vẽ thành một đường vòng cung thấp rồi rơi trúng chân Dã Cầu đạo nhân.

Dã Cầu đạo nhân không hiểu sao cũng ngây người xuất thần, không chú ý đến hòn đá này, nên lập tức giật mình đánh thót một cái, hai hàng lông mày khẽ cau lại.

Tiểu Hoàn liếc qua, lửa giận cũng bị cảm giác ngại ngùng thay thế, nàng bước lại gần, khẽ hỏi: "Đạo trưởng, không sao chứ?"

Dã Cầu đạo nhân lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Không sao, ta không sao."

Tiểu Hoàn gật gật đầu, ánh mắt lại dừng lại trên người Quý Lệ đang đứng với Chu Nhất Tiên ở phía xa, nhãn châu lưu chuyển, bao nhiêu thần tình đều lần lượt hiện ra cả trên mặt.

Dã Cầu đạo nhân đứng bên chăm chú nhìn Tiểu Hoàn, trầm mặc cúi đầu.

Chợt nghe tiếng Tiểu Hoàn vang lên: "Đúng rồi, đạo trưởng, tôi muốn hỏi ông một chuyện."

Dã Cầu đạo nhân ngẩng đầu lên hỏi: "Chuyện gì?"

Tiểu Hoàn khẽ chau mày: "Huynh ấy... huynh ấy... vị Bích Dao cô nương kia là chuyện thế nào? Tại sao Quý Lệ đại ca có vẻ khó khăn như vậy?"

Dã Cầu chần chừ trong giây lát, nói thực lòng thì gã cũng chẳng phải là nhân vật quan trọng gì trong Quỷ Vương Tông, đối với chuyện của Bích Dao cũng chỉ bất quá là bình thường nghe được một số tin đồn, có điều nguyên ủy của sự tình thì gã đương nhiên biết, chỉ là chuyện này nói ra rất dài, nhất thời gã cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Cuối cùng vừa nghĩ vừa nói: "Chuyện này nói ra rất dài, nghe nói là mười năm về trước..."

Đang nói tới đây, gã đột nhiên phát giác ra điều gì đó, dừng lại, Tiểu Hoàn cũng kinh ngạc quay người nhìn qua, chỉ thấy sau lưng hai người, đột nhiên có một luồng sáng màu tím nhạt từ từ hạ xuống như một cánh lục bình phiêu dạt giữa không trung, sau mấy lần chuyển thân, cuối cùng gương mặt xinh đẹp yêu kiều của Kim Bình Nhi cũng hiện ra trước mắt hai người.

Tiểu Hoàn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mừng rỡ reo lên: "Bình Nhi tỷ tỷ", rồi chạy tới. Kim Bình Nhi thấy Tiểu Hoàn, cũng nhoẻn miệng nở một nụ cười tươi, nắm tay nàng kéo lại gần, chăm chú nhìn một lượt, rồi cười cười nói: "Hảo muội muội, mỗi lần gặp lại muội, lại cảm thấy muội đẹp hơn mấy phần, đúng là mỗi ngày mỗi khác, không biết đã làm bao nhiêu gã đàn ông phải mê đắm rồi."

Tiểu Hoàn không ngờ Kim Bình Nhi vừa gặp mặt đã nói câu này, tuy nàng cũng biết vị tỷ tỷ này tuyệt đối không phải là hạng thực nữ đoan trang tam tông tứ đức gì, nhưng nghe vậy cũng không khỏi ửng hồng đôi má phấn, giận dỗi nói: "Cái gì mà làm đàn ông mê đắm chứ, thật là, chẳng dễ gì mới gặp được nhau, vậy mà vừa gặp đã trêu người ta rồi."

Kim Bình Nhi nheo nheo mắt, đưa tay véo nhẹ lên gương mặt xinh đẹp khả ái của Tiểu Hoàn, mỉm cười nói: "Tiểu muội tử, ta cũng sắp bị muội làm cho ý loạn tình mê đây này, còn không mau thành thực khai báo đi!"

Gương mặt Tiểu Hoàn càng đỏ hơn, có điều tình cảm của nàng với Kim Bình Nhi xưa nay rất tốt, nay được gặp lại, thực tình không nỡ buông rời, nên lập tức nắm tay Kim Bình Nhi hỏi nọ hỏi kia, chỉ là trong lúc hỏi, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn len lén nhìn về phía Quý Lệ ở đằng kia mà thôi.

Quý Lệ và Chu Nhất Tiên tự nhiên là sớm đã thấy Kim Bình Nhi đến, cả hai đều không ngờ trong thời điểm này, ở nơi này lại có thể tương ngộ với nàng. Với đạo hạnh của Quý Lệ, tự nhiên đã phát hiện ra hành tung của Kim Bình Nhi từ trước, thậm chí còn

biết được là nàng từ Hà Dương thành tới đây, ngoài ra, ở phía đó vẫn còn một luồng linh lực khác, có điều khoảng cách quá xa, nên hấn cũng không thể nhìn rõ.

Có điều đã đi cùng với Kim Bình Nhi, chắc hẳn cũng không phải là nhân vật danh môn đại phái gì, mà có lẽ cũng là nhân vật trong Ma Giáo, nghĩ tới đây Quỷ Lệ cũng chẳng buồn tra xét thêm. Còn Kim Bình Nhi và Tiểu Hoàn thì cười cười nói nói một hồi, sau đó kéo tay nàng đi về phía hấn và Chu Nhất Tiên.

"Công tử dạo này vẫn khỏe chứ?"

Thanh âm Kim Bình Nhi dịu dàng êm ái, khiến người ta nghe mà xương cốt cũng mềm đi mấy phần, Tiểu Hoàn đứng bên cạnh len lén liếc nhìn Quỷ Lệ, chỉ thấy sắc mặt hấn vẫn u uất như vậy, cơ hồ như giọng nói kiều mỵ kia căn bản không hề có ảnh hưởng gì với hấn vậy. Không hiểu tại sao, khóe miệng nàng lại thoáng hiện một nụ cười.

Kim Bình Nhi đã chủ động đến chào hỏi, Quỷ Lệ cũng đành gật đầu đáp lại: "Thật khéo quá!"

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Sau khi biệt ly ở Nam Cương, chúng ta đúng là đã lâu không gặp." Nàng mới nói được một nửa, thì chợt nhận ra con tam nhãn linh hâu Tiểu Hôi ở trên vai Quỷ Lệ đang nhe răng làm mặt xấu với nàng. Nhớ lại ngày ấy ở Nam Cương, nàng cũng từng bị con khỉ này trêu chọc một bận, sắc mặt lập tức sa sầm xuống. Nhưng Tiểu Hôi cơ hồ như hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, nhìn thần tình Kim Bình Nhi biến đổi, nó lại càng cao hứng hơn, nhe răng cười khếch khếch như khiêu khích.

Kim Bình Nhi tâm tư rối loạn, nhưng cũng lập tức giật mình tỉnh ra, thậm chí bản thân một câu, trong lòng cũng không hiểu vì sao mình lại mất hết định lực trước con khỉ này như vậy. Chỉ thấy nàng lừ mắt nhìn Tiểu Hôi một cái, sau đó nhìn sang phía khác, không thèm để ý nó nữa, nụ cười lại hiện ra trên gương mặt xinh đẹp: "Nói ra thì ngày ấy công tử bỏ lại một mình tiểu nữ tử đi đâu không biết, thật là nhẫn tâm đó nha!"

Quỷ Lệ cất tiếng đều đều đáp lại: "Nếu ta không bỏ lại cô nương, chỉ sợ bản thân cũng khó mà ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn được."

Kim Bình Nhi "a" lên một tiếng, che miệng cười khúc khích, rõ ràng là chẳng hề để ý đến chuyện Quỷ Lệ đang châm biếm mình: "Công tử thật biết đùa mà!"

Quỷ Lệ nhìn nàng nói: "Có điều ta cũng không ngờ là cô nương có thể thoát khỏi Trấn Ma Cổ Động."

Tinh quang thoáng hiện ra trong mắt Kim Bình Nhi: "Sao vậy, lẽ nào công tử không muốn ta ra ngoài được sao?"

Quỷ Lệ cười nhạt, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu chỉ quay lại nói với Chu Nhất Tiên: "Tiên bối, chúng ta cũng xem như là có duyên, trời đất bao la vậy mà trong mười năm nay chúng ta cũng gặp nhau được mấy lần. Còn về chuyện ngài vừa nói, bất kể là có được hay không, ta cũng phải đi thử một phen, dù sao cũng tốt hơn là không có hy vọng."

Chu Nhất Tiên gật gật đầu: "Người nghĩ vậy là tốt rồi, phương pháp đó không tuân theo thường lý, cũng chưa ai thử qua, chỉ là lão phu ngẫu nhiên nghe được trong khi vân du tứ hải mà thôi, người hãy tự mình quyết định đi."

Quỷ Lệ hành lễ với Chu Nhất Tiên rồi nói: "Nếu đã như vậy thì vân bối cũng cáo biệt ở đây, sau này có duyên sẽ gặp lại."

Nói đoạn thân hình khẽ nhích động như chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên hấn chợt nghe bên cạnh có một tiếng gọi gấp gáp: "Đợi đã, huynh đợi đã!"

Quỷ Lệ ngẩn người, quay lại nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy nàng đứng bên cạnh Kim Bình Nhi, chần chừ như muốn nói gì nhưng lại không nói thành lời. Chu Nhất Tiên nhìn thấy, lắc đầu thở dài, quay người bước đi.

"Sao vậy Tiểu Hoàn?"

Quỷ Lệ dường như cũng cảm giác được điều gì đó, dịu dàng hỏi.

Tiểu Hoàn khẽ mấp máy môi, cơ hồ như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không thốt được thành lời.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh, khẽ chau mày, bàn tay mềm mại của Tiểu Hoàn đang run lên trong tay nàng. Quay sang nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy tiểu nữ tử này cất tiếng gọi Quỷ Lệ lại, nhưng hồi lâu mà vẫn không nói được gì, một bầu không khí lúng túng bao trùm lấy cả ba người, lạ một điều là Kim Bình Nhi cũng không có phản ứng gì.

Cuối cùng Kim Bình Nhi đành thở dài, kéo Tiểu Hoàn ra sau lưng mình, mỉm cười nói với Quỷ Lệ: "Công tử định đi đâu?"

Quỷ Lệ lặng yên không đáp, ánh mắt lướt qua thân hình nhỏ nhắn bị Kim Bình Nhi che khuất, nét mặt cơ hồ như có thêm mấy phần ôn hòa, nhưng thanh âm hấn chợt trở nên lạnh lùng: "Ta bốn biển là nhà, làm gì có chỗ nào để dừng chân."

Kim Bình Nhi nói: "Hay cho một câu bốn biển là nhà, thật có khí khái của nam nhi! Có điều xin hỏi công tử, trong lòng còn gì vướng mắc hay không?"

Tiểu Hoàn chờ người ra, nhưng vẫn không hề động đậy, vẫn núp sau lưng Kim Bình Nhi, có điều Kim Bình Nhi cũng cảm nhận được sự khẩn trương của nàng. Thanh âm Quỷ Lệ phía trước lại lạnh lẽo hơn: "Không có!"

Nói dứt lời, hắn nhìn thẳng vào Tiểu Hoàn sau lưng Kim Bình Nhi, khóe môi khẽ động đậy, nhưng chỉ trong chớp mắt thần tình này đã biến mất, quay người bước đi mấy bước rồi lại dừng lại, cơ hồ như do dự, nhưng cuối cùng cũng không quay đầu, chỉ trong chốc lát đã hóa thành một đạo hào quang màu xám, biến mất nơi chân trời.

Cổ đạo hoang lương vắng vẻ.

Không khí nhất thời trầm xuống, Tiểu Hoàn không nói gì, cũng không bước ra từ sau lưng Kim Bình Nhi, nhưng cánh tay đang nắm chặt tay Kim Bình Nhi, cơ hồ như đã bóp chặt vào thịt nàng.

Sắc mặt Dã Cẩu đạo nhân trở nên rất khó coi, bước lên định nói gì đó, nhưng cũng không thốt thành lời. Cuối cùng Chu Nhất Tiên phải đằng hắng một tiếng, bước lên cười khan nói: "Tiểu Hoàn... duyên phận đó vốn do thiên định, chúng ta nên nhìn thoáng một chút."

Lời còn chưa dứt, Kim Bình Nhi đã đột nhiên nhướng mày, trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu đạo nhân, khiến hai người nhất thời đều cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, không tự kềm chế được phải lùi về sau một bước. Chỉ thấy Kim Bình Nhi hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Các người cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, mau tránh ra!"

Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu đạo nhân chỉ biết hoang mang nhìn nhau.

Kim Bình Nhi quay người lại ôm lấy Tiểu Hoàn vào lòng, cuối cùng Tiểu Hoàn cũng không gắng gượng nổi, bật khóc nức lên. Kim Bình Nhi nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên tấm lưng thanh mảnh, dịu dàng nói: "Ngốc à, có gì phải khóc chứ, ta nói cho muội biết, nam nhân trong thiên hạ chẳng có ai là tử tế cả."

Tiểu Hoàn nức nở nói: "Không... không... huynh ấy là người tốt."

Kim Bình Nhi vừa tức vừa buồn cười, nói liền mấy tiếng: "Phải, phải, phải... hắn là người tốt, muội thử nhìn lại mình xem, mới một chút mà mắt đã đỏ sưng cả lên rồi kìa." Vừa nói nàng vừa giúp Tiểu Hoàn lau nước mắt.

Chu Nhất Tiên đứng bên lắc đầu lắc bả: "A đầu này, lão phu nuôi nó mấy chục năm, bây giờ có người nói lão phu là kẻ xấu nó cũng chẳng nói lại lấy một câu, lại nói giúp cho kẻ khác nữa chứ, thật là..."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt sát nhân của Kim Bình Nhi đã liếc qua, lời Chu Nhất Tiên đã nói ra đến miệng lập tức phải nuốt trở lại.

Trời tối, vì tâm tình Tiểu Hoàn không được tốt, nên bọn họ cũng không đi được thêm bao xa. Kim Bình Nhi vốn cũng chỉ đi qua nơi này, ngẫu nhiên gặp bọn Tiểu Hoàn

nên mới dừng lại tương kiến, cũng chỉ định gặp nói mấy câu rồi đi, nhưng lúc này vì lo lắng cho Tiểu Hoàn nên cũng nấn ná không nỡ bỏ đi.

Có điều lúc trời chạng vạng, Kim Bình Nhi mấy lượt chọc cười, cuối cùng cũng khiến nụ cười nở ra trên đôi môi nhỏ của nàng. Kim Bình Nhi lại ghé miệng sát tai Tiểu Hoàn thì thầm gì đó, không biết là nói gì, nhưng dù sao trong mắt Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đại Nhân, Kim Bình Nhi làm cho sắc mặt Tiểu Hoàn lúc đỏ lúc trắng, chắc hẳn cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Sau khi thì thầm hồi lâu, Kim Bình Nhi đứng dậy, vươn vai nói: "Thôi, ta cũng phải đi đây!"

Dường như đã sớm biết Kim Bình Nhi phải đi, Tiểu Hoàn không hề có vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn lưu luyến không nỡ rời xa, kéo kéo tay nàng thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, bao giờ chúng ta mới gặp lại nhau?"

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Yên tâm đi, trời đất bao la, thế nào hai tỷ muội chúng ta cũng có duyên tương kiến."

Tiểu Hoàn "ừm" một tiếng, khẽ gật đầu nói: "Để muội tiễn tỷ một đoạn."

Kim Bình Nhi nói: "Được."

Vừa nói vừa nắm tay nàng, đi ra bên ngoài. Chu Nhất Tiên và Dã Cầu chỉ mong nữ nhân này mau mau chóng chóng đi khỏi nên cũng không cản trở làm gì.

Đi được một đoạn, lại thì thầm rủ rủ thêm một lúc, Kim Bình Nhi mới cười cười nói: "Được rồi, đưa tới đây thôi, nếu không gia gia muội lại lâu bầu mắng ta nữa đó!"

Tiểu Hoàn khẽ gật đầu, rồi đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, chân chừ một chút rồi nói: "Tỷ tỷ, muội nhớ hình như tỷ và huynh ấy cùng môn phái đúng không?"

Kim Bình Nhi ngẩn người: "Phải, có chuyện gì?"

Tiểu Hoàn thấp giọng lí nhí: "Chuyện của Bích Dao cô nương... có thể nói cho muội biết không?"

Kim Bình Nhi thở ra khe khẽ nói: "Muội muội, không phải ta cố ý nói muội. Nam nhân ấy tuy có khác với những kẻ khác, thậm chí tỷ tỷ cũng không coi hẳn những nam nhân khác, nhưng ta vẫn phải khuyên muội một câu, hãy bỏ đi, cả đời hẳn gặp ghênh trắc trở, muội càng đến gần, càng làm khổ bản thân thôi."

Tiểu Hoàn lắc đầu: "Muội, muội chưa nghĩ đến chuyện ấy, chỉ là muốn biết thêm một số chuyện về huynh ấy mà thôi."

Kim Bình Nhi khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, trầm ngâm giây lát rồi kể lại chuyện cũ cho Tiểu Hoàn nghe một lượt. Tiểu Hoàn chăm chú lắng nghe, sắc mặt dần dần trở nên khó coi, đặc biệt khi nghe đoạn cuối cùng, hồn phách Bích Dao bị cầm cố trong Hợp Hoan Linh, Quỷ Lệ lãng tích thiên nhai để tìm cách cứu nàng, sắc mặt nàng cơ hồ như đã trở nên xám xịt.

Kim Bình Nhi tự nhiên là chú ý đến biến hóa trên gương mặt của Tiểu Hoàn, dịu dàng nói: "Đại khái câu chuyện là vậy đó. Muội muội, nghe tỷ tỷ một câu, đừng nhớ tới hấn làm gì nữa, con đường sau này của muội còn dài lắm."

Tiểu Hoàn dường như không hề để tâm đến lời khuyên của Kim Bình Nhi, sắc mặt vẫn rất khó coi, chỉ khẽ gật đầu nói: "Muội biết rồi." Nói đoạn nàng quay người đi trở lại phía bọn Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu đạo nhân, Kim Bình Nhi thoáng ngạc nhiên, chẳng bao lâu sau thì phía đó đã vang lên tiếng tranh cãi, hình như Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên lại cãi vã nữa.

Kim Bình Nhi không nhịn được phải bật cười lên một tiếng, đã có thể cãi nhau, chắc tinh thần tiểu a đầu này cũng đã khá hơn đôi chút, dù sao cũng là tuổi trẻ mà. Nàng khẽ lắc đầu, cơ hồ như cảm thấy mình đã già rồi vậy, có điều chẳng mấy chốc ý niệm này đã bị nàng đá ra khỏi đầu.

Hóa thân thành một đạo ánh sáng tím, Kim Bình Nhi lao vút lên không, cười gió mà đi, nửa canh giờ sau đã hạ thân xuống một đoạn tường thành vắng lặng ở Hà Dương. Chỉ là ở đó sớm đã có một người đang đứng, thân hình cao lớn, tay chấp sau lưng, thân vận đạo bào, người này chính là Thương Tùng đạo nhân.

Kim Bình Nhi cười cười nói: "Đạo trưởng, làm phiền ông phải đợi lâu, thật có lỗi!"

Thương Tùng chậm chậm quay người lại: "Cô nương nấn ná hơi lâu đó."

Kim Bình Nhi mặt không đổi sắc, mỉm cười đáp: "Dù sao Tông Chủ cũng dặn dò chúng ta cẩn thận hành sự, không cần gấp gáp mà."

Nụ cười của nàng quyến rũ yêu mỹ, bên trong lại ẩn hàm thâm ý, nói tiếp: "Hay là đạo trưởng đang nôn nóng trở về cố địa?"

Thương Tùng hừ lạnh một tiếng không nói gì. Chỉ quay người nhìn về phía xa xa, Kim Bình Nhi mỉm cười, bước đến bên cạnh, nhìn theo ánh mắt lão.

Nơi xa, Thanh Vân Sơn sừng sững ẩn hiện giữa làn mây.

- o O o -